

ταγαί. Θὰ κατεδίκαζαν τὸν Δακλισιὲ δε-
κάκις.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἤκουσε πλείονα.
Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε.

[Ἔπεται συνέχεια]

•P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στενωὶς ἠναγκασμένος νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ
τῷ διαφύγῃ οὔτε λέξις οὔτε κίνημα τι
ἀσύνετον ἐνώπιον τοῦ Ὁρατίου, ὁ Ἰού-
λιος, συνέσχευ ἐαυτόν, ἀλλὰ τὸ αἰγλήσεν
θάμβος τοῦ θαυμασμοῦ ἔλαμπεν εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του, ὅταν οὗτοι ἐστράφησαν
ἐπὶ τῆς Μέρσης.

Ὁ Ὁράτιος συνέλαβε τὸ βλέμμα τοῦτο
καὶ ἐπειράθη νὰ λάβῃ διὰ τῆς βίας τὸ τη-
λεγράφημα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουλίου.

— Δότε μοι αὐτό! εἶπε. Τὸ ἀπαιτῶ.

Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προ-
φέρῃ ἀπόπησεν αὐτὸν ἰσχυρῶς.

Παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς, ὁ Ὁράτιος ἤ-
γειρε τὴν χεῖρα.

— Δότε μοι αὐτὸ ἀμέσως, ἐπανάλαβε
μὲ τρίζοντας τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόντας
του, ἢ ἄλλως θὰ μεταμεληθῇτε!

— Δότε... δότε αὐτὸ εἰς ἐμέ! εἶπεν
ἡ Μέρση παρεντιθεμένη αἰφνιδίως μεταξὺ
τῶν δύο ἀνδρῶν.

Ὁ Ἰούλιος ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὸ τη-
λεγράφημα.

Ἡ Μέρση ἐστράφη τότε καὶ τὸ ἐνεχεί-
ρισεν εἰς τὸν Ὁράτιον, χωρὶς ποσῶς νὰ
τρέμῃ ἢ χεῖρ της καὶ μὲ βλέμμα εὐσταθές.

— Ἀναγνώσατε! τῷ εἶπε.

Πάντοτε γενναίουκαρδος ὁ Ἰούλιος ἡ-
σθάνθη οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις
πρὸ μικροῦ εἶχε προσβάλλει αὐτόν. Ἡ με-
γάλη καρδιά του ἀνεμιμνήσκετο ἐν τούτῳ
τὸν φίλον τῶν παιδικῶν χρόνων.

— Προδιθέσκατέ τον τοῦλάχιστον! εἶπε
πρὸς τὴν Μέρσην. Συλλογισθῆτε ὅτι εἶνε
ἀπαράσκευος.

Ἀλλ' ἐκείνη δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν, δὲν
ἐκινήθη καὶ.

Οὐδὲν τὴν συνεκίνει πλέον· ἡ εἰς τὴν
τύχην της ὑποταγὴ της ἐνεῖχέ τι τὸ στω-
ικόν, τὸ ὑπερφυσικόν.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμή εἶχε
φθάσει.

Ὁ Ἰούλιος ὑπέμνησε τοῦτο πρὸς τὸν
Ὁράτιον ὁ ἴδιος.

— Μὴ τὸ ἀναγνώσατε! ἀνέκραξεν. Ἀ-
κούσατε πρῶτον τί ἔχει νὰ σᾶς εἴπῃ.

Ὁ Ὁράτιος τῷ ἀπεκρίθη διὰ περιφρο-
νητικοῦ κινήματος καὶ διεβίβρωσκε διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν λέξιν πρὸς λέξιν τὸ τηλε-
γράφημα τῆς προῖσταμένης τοῦ Ἀσύλου.

Ὅταν τὸ ἀνέγνωσεν ὁλόκληρον ἔρριψε
γύρω του βλέμμα ἀπλανῆ.

Φρικτὴ μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐν τῇ μορφῇ
του ὅταν ἐστράφη πρὸς τὴν Μέρσην.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἵστατο ἀνὰ μέσον τῶν
δύο ἀνδρῶν, ἀκαμπτος ὡς ἀγαλμα.

Ἡ ζῶν ἐφάνετο ὡς νὰ εἶχεν ἐκλίπει
ἀφ' ὅλου τοῦ σώματός της, ἐξαίρεσει τῶν
μεγάλων ὀφθαλμῶν της, οἵτινες ἔμενον
προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου, σταθεροὶ
καὶ ἀκτινοβολοῦντες.

Ἡ σιγὴ αὕτη διεκόπη ὑπὸ τῆς βραγ-
χυνῆς ἀπηχήσεως τῆς φωνῆς τοῦ Ἰουλίου,
ὅστις, κρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν
χειρῶν, προσήχετο.

Ὁ Ὁράτιος ὠμίλησε... μὲ τὸν δάκτυ-
λον ἐπιτεθειμένον εἰς τὸ τηλεγράφημα.

Ὡς καὶ ἡ μορφή του, παρομοίως καὶ ὁ
ἦχος τῆς φωνῆς του εἶχε παραλλάξει τε-
λείως, ἦτο σιγῆλὴ καὶ τρομώδης.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο
ἐκεῖνος ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ, τόσον συνή-
θως ἀκράτητος εἰς τὰς παραφοράς του.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε τὴν
Μέρσην. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο δὲν θ'
ἀφορᾷ βεβαίως ὑμᾶς.

— Ἀφορᾷ ἐμέ.

— Καὶ τί ἔχετε νὰ κάμετε ὑμεῖς μὲ
τὰ Ἄσυλα;

Χωρὶς ποσῶς πλέον νὰ παραλλάξῃ ἡ
μορφή της χωρὶς ποσῶς νὰ κινήθῃ, χωρὶς
ποσῶς νὰ μορφοῦν, εἶπε τοὺς ἀπαισίους
λόγους:

— Ἐξ ἐνὸς Ἀσύλου προέρχομαι καὶ
εἰς τὸ Ἄσυλον ἐπιστρέφω. Κύριε Ὁράτιε
Δεχόλτ!... Εἶμαι ἡ Μέρση Μερρίκ!

Ἐγένετο σιγὴ— μακροτέρα τῆς προη-
γηθείσης.

Τὰ λεπτὰ κρήνοντο... καὶ οἱ τρεῖς
διέμενον ἄφωνοι, μὴ τολμῶντες οὔτε ν'
ἀτενίσωσιν ἀλλήλους.

Οἱ παραμυθητικοὶ λόγοι ἐξέπνεον ἐπὶ
τῶν χειλέων τοῦ Ἰουλίου, ἡ δὲ συνήθως
ζωηρὰ δραστηριότης του τὸν ἐγκτελεί-
πεν. Ἡσθάνετο ἐαυτὸν συντριβόμενον ὑπὸ
τὴν καταθλιπτικὴν πίεσιν τῆς προσδοκίας.

Πρῶτη ἡ Μέρση διέσπασε τὴν ἐπικρα-
τοῦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ νεκρικὴν σιγὴν·
πρῶτη αὕτη ἔδωκε σημεῖον ζωῆς ἐκ τῶν
τριῶν ἡρώων τοῦ δράματος τῆς ὥρας ἐ-
κείνης.

Ἀδυνατοῦσα νὰ παρατείνῃ τὴν ἔντα-
σιν τῶν ἐξαντλουμένων δυνάμεών της, ὅ-
πως μένη ὀρθία, ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν ἔδραν καὶ πλησιάζασα ἐκαθέ-
σθη ἐπ' αὐτῆς.

Οὐδεμία ἄλλη ἐκδήλωσις συγκινήσεως
τῇ διέφυγεν.

Ἐκάθησεν... ἀλλὰ ἡ θανάσιμος ἀγω-
νία τῆς ἐγκαρτερήσεως, ἥτις τὴν κατέ-
τρυχεν, ἐξηκολούθει νὰ ζωγραφῆται ἐπὶ
τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς της.

Περιέμενε σιγῶσα τὴν ἐργήγορσιν τοῦ
Ὁρατίου ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τῶν λόγων
της.

Δὲν τῷ εἶχεν ἐσφενδονίσει κατὰ πρό-
σωπον ἄπασαν τὴν τρομερὰν ἐξομολόγη-
σιν τῆς ἀληθείας διὰ μιᾶς μόνης λέξεως;

Ὁ Ἰούλιος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καθ'
ἣν στιγμήν ἡ Μέρση ἐκαθέζετο ἐπὶ τῆς
ἔδρας.

Εἶδεν οὗτος τὸν Ὁράτιον βαίνοντα πρὸς
αὐτὸν μὲ ἦθος φάσματος βαδίζοντος.

Ὁ Ἰούλιος, πτοηθεὶς, ἀπετάθη πρὸς
τὴν Μέρσην.

— Ὁμιλήσατέ του! τῇ εἶπεν. Ἀνα-
κλέσκατέ τον εἰς ἐαυτὸν ἐν ὅσῳ δὲν εἶνε
ἀκόμη πολὺ ἄργα!

Ἐκείνη ἐκινήθη μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ
κλιντήρος καὶ ἠτένισεν ἀπλανῶς τὸν Ἰού-
λιον.

— Τί ἔχω νὰ τῷ εἴπω περισσότερον;
ἠρώτησε διὰ σιγῆλῆς κεκμηκυίας φωνῆς.
Δὲν τῷ εἶπον τὰ πάντα, ἀπλῶς καὶ μό-
νον εἰπούσα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά μου;

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἀφύπνισαν τὸν
Ὁράτιον, ὁ δὲ ἦχος τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸν
ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ.

Ἐπλησίασε τὴν Μέρσην.

Ἡ μορφή του ἐξεδήλου ἡδὴ ζοφερὰν
ἐκπληξιν.

Ἐθῆκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νε-
ανίδος καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγ-
μάς, θεωρῶν αὐτὴν ἐν σιγῇ. Κατόπιν τὸ
πνεῦμά του ὅλον, ἡ μόνη ἐν τῷ μέλλοντι
ἐλπίς του, ἐστράφησεν ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου.

Χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ
τοῦ ὤμου τῆς νεανίδος, χωρὶς νὰ στρέψῃ
τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς Μέρσης, ὠμίλησε
τὸ πρῶτον ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπέστη τὸν
ἀντικτυπον τοῦ ἀπαισίου κεραυνοῦ τῶν
λόγων τῆς Μέρσης.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἰούλιος; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ εἶμαι, Ὁράτιε... πλησίόν σας.

— Θέλετε νὰ μοὶ προσφέρητε ἐκδού-
λευσίν τινα;

— Εὐχαρίστως. Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς
χρησιμεύσω;

Ὁ Ὁράτιος ἐσκέφθη ὀλίγον προτοῦ ἀ-
παντήσῃ.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ χεῖρ του ἀφῆκε
τὸν ὤμον τῆς Μέρσης καὶ ἐθώπυνε τὸ μέ-
τωπόν του, ὡς ἵνα τακτοποιήσῃ τὰς σκέ-
ψεις του.

Ἐπρόφερε κατ' ἀρχὰς ἀκατανοήτους τι-
νὰς φράσεις.

— Νομίζω, Ἰούλιε, εἶπεν, ὅτι ὑπῆρξα
ὀλίγον ἀξιώμεμπτος. Σᾶς εἶπον λόγους
δριμεῖς πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Ἀκριβῶς καὶ
καθαρῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι περὶ τίνος προέ-
κειτο. Ὁ χαρκτηρ μου ἐτέθη εἰς πολὺ
σκληρὰν δοκιμασίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ·
ποτὲ δὲν ἤμην συνειθισμένος νὰ μοῦ συμ-
βαίνουν πράγματα, ὅποια μοὶ συνέβησαν
ἐνταῦθα... Ἀπόρρητα... μυστήρια... δια-
πληκτισμοὶ ταπεινοὶ τῆς χειρίστης τά-
ξεως. Εἰς τὴν οἰκογένειάν μου δὲν ἐγνώ-
ρισα ποτὲ οὔτε μυστήρια οὔτε ἀπόρρητα...
ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ ἐρίδων... εἶνε γελοῖον
καὶ νὰ διαψεύσω καὶ τοιοῦτόν τι. Ἡ μὴ-
τηρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου εἶνε γυναῖκες ἐξ-
αιρετικῶς εὐηγμέναι ὅπως τὰς γνωρίζετε.
Εἶνε γυναῖκες εὐγενεῖς ἐκ γένους, εἰς τὴν
πιστοτέραν τῆς λέξεως σημασίαν. Ὅταν
εὐρίσκωμαι μετ' αὐτῶν δὲν ἔχω ἀνησυχίας.
Δὲν στενοχωροῦμαι εἰς τὸν οἶκόν μας ἐξ
ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀν-
θρώπων, οἵτινες μὲ περικυκλοῦσιν, ἐκ τῆς
συγχύσεως τῶν ὀνομάτων, ἐκ τῶν συνε-
πῶν τούτοις ἐρεθισμῶν καὶ τῶν λοιπῶν
παραπομένων. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀντί-
θεσις αὕτη καταθλίψῃ πολὺ τὸ πνεῦμά

μου και τὸ διασκέδω. Καθίσταμαι πλέον ἢ δύσπιστος εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην... τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἐνταῦθα μοὶ ἐμπνέει ἀμφιβολίας, δισταγμοὺς καὶ φόβους, οὓς δὲν δύναμαι νὰ καταστείλω. Δισταγμοὺς περὶ ὑμῶν... φόβους περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ... διότι περὶ ἐμαυτοῦ φοβοῦμαι ἤδη. Ἐχω ἀνάγκην νὰ με βοηθήσετε. Ὁρεῖλω νὰ ζήσω προηγουμένως συγγνώμην;

— Οὐτε λέξιν! Εἰπατέ μοι τί πρέπει νὰ πράξω, ὅπως σὰς συνδράμω;

Ταύτην τὴν στιγμήν, κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τὰ συμβάντα ὁ Ὁράτιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰουλίου.

— Παρατηρήσατέ με καλῶς, εἶπεν. Δὲν πιστεύετε λοιπὸν ὅτι τὸ λογικόν μου ἔχει σαλεύσει; Εἰπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν, παλαιῆ μου φίλε καὶ σύντροφε!

— Μόνον τὸ νευρικόν σας σύστημα εἶνε ὀλίγον τεταραγμένον, Ὁράτιε, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ Ὁράτιος ἐσκέφθη πάλιν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην. ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διέμενον ἀγωνιωδῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ κληρικοῦ.

— Τὸ νευρικόν μου σύστημα εἶνε μόνον ὀλίγον τεταραγμένον, ἐπανελάθεν. Εἶνε ἀληθές, τὸ αἰσθάνομαι ὅτι διατελεῖ τεταραγμένον. Ὁ ἀπεθνήσκων δὲ νὰ με βεβαιώσῃτε ὅτι δὲν παρατηρεῖτε τίποτε ἄλλο, ἐξ οὗ νὰ δύνασθε νὰ υποθέσῃτε τι χειρότερον.

Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ δοκιμάσωμεν ἐὰν ἡ μνήμη μου διατελεῖ εἰς καλὴν κατάστασιν;

— Ὁ ἀπὸ πρῶτον πᾶν ὅ,τι θὰ εἶνε δυνατόν νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ.

— Ἀχ!... εἰσθε πολύτιμος φίλος, Ἰούλιε;... καὶ φίλος διαφυγῆς εἰς τὰς σκέψεις του, οἷον ἔχω ἀνάγκην τὴν ὥραν ταύτην. Λοιπὸν προσέξτε. Λέγω ὅτι ἀπὸ μιᾶς περιπτώσεως ἐβδομάδος ἤρχισαν ἐνταῦθα αἱ ἰσχυραὶ συγκινήσεις καὶ ταραχαί. Εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα.

— Αἱ ταραχαὶ ἤρχισαν συγχρόνως μετὰ τὴν ἐκ Γερμανίας ἀφίξιν γυναικὸς τινος, μιᾶς ξένης δι' ἡμᾶς, ἥτις προσηλέχθη μετ' ἀπροεποῦς βιατικότητος ἐνταῦθα, εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου. Εἶνε καὶ τοῦτο ἀληθές;

— Πληρέστατα.

— Ἡ γυνὴ αὕτη ἐξ ἐφόδου ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ ἀξιώσεις πολὺ υπερβολικάς. Ἡξίου ὅτι ὁ συνταγματάρχης Βράδον— ἡ μάλλον, διὰ νὰ εἶμαι μέχρι κεραίας ἀκριβής— ἡξίου ὅτι ὁ μακαρίτης συνταγματάρχης Βράδον ἦτο πατὴρ της. Διηγῆθη ἀνιερὰν ἱστορίαν, λέγουσα ὅτι τῇ εἶχον κλέψει τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ ὄνομα της καὶ ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο μὴ ἀπαταίων, ἥτις εἶχε λάβει τὴν θέσιν της. Εἶπεν ὅτι τὸ ὄνομα τῆς ἀπαταίδωνος ἦτο: Μέρση Μερρίκ. Μεθ' ὃ προέβη εἰς τόλμην, ἥτις ὑπερέβη πᾶσαν αὐτῆς προηγουμένην τοιαύτην. Ὑπέδειξε τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός μου καὶ διεκήρυξεν ὅτι αὕτη ἦτο ἡ Μέρση Μερρίκ.

Εἰπατέ μοι καὶ τώρα ἐὰν ὅ,τι λέγω εἶνε ἀληθές, ἢ μήπως ἀπατῶμαι;

Ὁ Ἰούλιος τῷ ἀπεκρίθη ἐπιβεβαιωτικῶς:

— Δὲν ἀπατάσθε, Ὁράτιε.

ΚΕ'

Μεγάλη καρδιά καὶ μικρὰ καρδιά

Ὁ Ὁράτιος ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ μετὰ μείζονος βαθμίδον πρὸς ἐκυτὸν ἐμπιστοσύνης καὶ ζωηρότητος, ὡς δὲν εἶχε πράξει ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἀνανήψεώς του.

— Ἡδὴ ἀκούσατε τοῦτο, Ἰούλιε. Ὁ ἀφῆσθε ἐκεῖνα, ὅσα συνέβησαν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, καὶ θὰ ἔλθω εἰς ἐκεῖνα ὅσα συνέβησαν πρὸ πέντε λεπτῶν. Ἦσθε παρών. Θέλω νὰ γνωρίζω ἐὰν ἠκούσατε καὶ ὑμεῖς ὅ,τι ἤκουσα ἐγώ.

Ἐσιώπησε καὶ χωρὶς νὰ παύσῃ θεωρῶν τὸν Ἰούλιον, ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν Μέρσην, ἥτις ἵστατο ὀπισθὲν του.

— Ἰδοὺ ἡ γυνή, ἥτις μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μ' ἐνυμφεύετο, ὑπέλαβε. Τὴν ἤκουσα ἡ δὲν τὴν ἤκουσα ὁμολογοῦσαν ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τινος Ἀσύλου καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτό; Τὴν ἤκουσα ἡ δὲν τὴν ἤκουσα ὁμολογοῦσαν ἐνώπιόν μου ὅτι εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ; Ἀπαντήσατε, Ἰούλιε, πολὺτιμὲ μου φίλε, ἐξ ὀνόματος τῆς μνήμης τῶν ἀρχαίων ἡμῶν ἡμερῶν, ἀπαντήσατε!

Ἡ φωνὴ του, προφέροντος τὴν παράκλησιν ταύτην, ἔτρεμεν.

ὑπὸ τὴν ὥρμητον τῆς μορφῆς του διεφάνοντο τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς συγκινήσεώς του, ἥτις, ἐπὶ τέλους ἐξεδηλοῦτο ἤδη.

Τὸ πνεῦμά του κεραυνωθὲν κατ' ἀρχὰς ἤρχισεν ἤδη ν' ἀναζῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὁ Ἰούλιος ἔκρινεν εὐστοχον τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν πλήρη τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του. Τὸν ἔλαβεν ἠπίως ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ ἔδειξεν ἤδη καὶ οὗτος τὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας κατακειμένην Μέρσην.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὴν ἐρώτησίν σας! εἶπε. Παρατηρήσατε... καὶ λαβετε οἶκτον δι' αὐτήν.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχεν οὔτε κἄν πειραθῇ νὰ τοὺς διακόψῃ. Εἶχεν ἀλλάξει θέσιν τινὰ ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ἐκινεῖτο, ἔζη, ἀλλ' ἔμενεν ἄφωνος.

Παραπλευρῶς αὐτῆς ὑπῆρχε τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐστήριζε τοὺς τεταμένους βραχίονάς της.

Ἡ κεφαλὴ της εἶχε πέσει ἐπὶ τῶν βραχιόνων της, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

Ὁ Ἰούλιος ἔλεγε λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἔκφρασις τῆς ἀπέλπιδος ἐγκαταλείψεως, εἰς ἣν ἦτο τὸν τεύθειν παραδεδομένη, ἦτο ἀρκετὰ εὐγλωττος καὶ ἐλάλει πρὸς τὸν Ὁράτιον πειστικώτερον ἢ πᾶσα ἄλλη ἀνθρωπίνη γλῶσσα.

Ὁ Ὁράτιος τὴν παρετήρησε.

Ταχεῖα ἀντάραξις τῆς ὀδύνης του διέσπασε παροδικῶς τοὺς μῦς τοῦ προσώπου του.

Ἐστράφη ἅπαξ ἔτι πρὸς τὸν πιστὸν φίλον, ὅστις τὸν εἶχε συγχωρήσει, καὶ ἀφίνων νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἰουλίου ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Μέρση τότε ἀνωρθώθη ἐκθαμβος, παρατηροῦσα ἀμφοτέρους.

— ὦ Θεέ! ἀνέκραξε. Τί ἐπραξα πάλιν; Ὁ Ἰούλιος τὴν καθυσάχασε δι' ἐνὸς κινήματος.

— Μὲ ἐβοηθήσατε νὰ τὸν σώσωμεν, τῇ εἶπεν. Ἀφετε ἤδη νὰ ρεύσουν τὰ δάκρυά του... καὶ ἀναμείνατε.

Διέθεσε τὸν βραχίονά του περὶ τὴν ὀσφὺν τοῦ Ὁρατίου, ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ.

Ἡ ἀρρενωπὴ αὕτη τρυφερότης, ἡ εὐγενὴς αὕτη συγγνώμη τῶν ὕδρεων, αἱ παρὰ τοῦ Ὁρατίου πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε δεχθῇ, συνεκίνησαν τὴν Μέρσην βαθύτατα.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κλιντήρα της.

Τὴν αἴσχος καὶ ἡ ὀδύνη τὴν συνέτριβον ἅπαξ ἔτι, καὶ ἔκρυπεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ Ἰούλιος ὠδήγησε τὸν Ὁράτιον εἰς τὴν κάθισμα καὶ ἀνέμενεν ἐν σιγῇ πλησίον του, ὅπως ὁ φίλος του καταστείλῃ ὁ ἴδιος τὴν λύπην καὶ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Ὁράτιος ἐδράξατο μετ' εὐγνωμοσύνης τῆς φιλικῆς χειρὸς, ἥτις τὸν εἶχεν ὑποστηρίξει, καὶ εἶπε μετὰ παιδικῆς γλυκύτητος:

— Εὐχαριστῶ, Ἰούλιε. Εἶμαι καλλίτερα.

— Συνήλθετε ἀρκετὰ ὅσον πρέπει, ὅπως δυνηθῇτε ν' ἀκούσῃτε ὅ,τι θὰ σὰς εἴπωσιν; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Μάλιστα. Μήπως θέλετε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε;

— Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ἀμέσως, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν Μέρσην.

— Ἐφθασεν ἡ στιγμή, εἶπεν. Ἐξομολογηθῇτε πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα... εὐλικρινῶς... ἀνεπιφυλάκτως... ὅπως θὰ ἐξωμολογηθῇτε πρὸς ἐμέ.

Ἐκείνη ἐρρίγησεν, ἐνῷ ὁ Ἰούλιος τῇ ὁμίλει.

— Δὲν τῷ εἶπον ἀρκετὰ; ἠρώτησε. Θέλετε νὰ τοῦ συντρέψω τὴν καρδίαν; Παρατηρήσατέ τον... Ἰδετε τί ἐπραξα μετὰ μόνον ὅσα εἶπον. Θέλετε νὰ προχωρήσω ἀκόμη;

Ὁ Ὁράτιος, ὅπως καὶ ἡ Μέρση, ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν δοκιμασίαν ταύτην.

— Ὁχι!... ὄχι!... δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀκούσω... δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀκούσω!... ἀνέκραξε.

Καὶ ἠγέρθη, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου.

Ὁ Ἰούλιος, ἀναλαβὼν ἅπαξ τὸ ἀγαθὸν ἔργον, δὲν ἐδίστασεν οὐδὲ στιγμήν, ὅπως ἀγάγῃ αὐτὸ εἰς πέρας.

Ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἀγαπήσει πράγματι τὴν Μέρσην, καὶ ἤδη ἐμάνθανεν ὁ Ἰούλιος μετὰ πόσης τρυφερότητος.

Καὶ τίς λοιπὸν ἠδύνατο μετὰ τοῦτο ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συγγνώμην του ἐὰν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ἐξιλασμόν της;

Ἀχ! ἡ συγγνώμη αὕτη τοῦ Ὁρατίου ἦτο αὐτὸ τοῦτο ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος,

ὅστις μυστικῶς ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουλίου.

Ἀλλὰ δὲν ἐδίστασεν οὐδὲ στιγμὴν.

Μετ' ἀποφάσεως, εἰς ἣν δὲν θ' ἀντειχεν οὐδ' ὁ σθεναρώτερος χαρακτήρ, ἔλαβεν αὐτὴς τὸν Ὁράτιον ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὸ καθίσμα του.

— Δι' ἀγάπην πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς ὑμᾶς, μὴ τὴν καταδικάζετε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσετε, εἶπε μετὰ σταθερότητος. Ἐπειράθησαν νὰ τὴν θέσωσιν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ ν' ἀποφασίσῃ νὰ σᾶς ἀπατήσῃ. Πειρασμὸς πολὺ ὀδυνηρὸς καὶ ὅστις δὲν ὑπῆρξεν ὁ μόνος. Καὶ ὅμως ἀντέσχεν εἰς ὅλους. Μὴ φοβουμένη πλέον ν' ἀποκαλυφθῇ... ὠπλισμένη διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς εὐεργετιδὸς τῆς, ἥτις τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἥτις τὴν διέτασσε νὰ σιωπήσῃ... ἀπειλουμένη, ἡ μᾶλλον βεβαία, ν' ἀπολέσῃ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ εἰς μίαν γυναῖκα τὸ θέλημα τῆς ζωῆς, ἐὰν ἐξωμολογεῖτο τὸ παρελθόν της... Δὲν ἐθυσίασεν ἐν τούτοις τὰ πάντα ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπης καὶ ὅπως μὴ παρακούσῃ εἰς τὴν συνειδησίῃ της;... Δὲν ἀξίζει λοιπὸν τίποτε εἰς τὴν ἐκτίμησίν σας δι' ἀντάλλαγμα;... Σεβασθῆτέ την, Ὁράτιε, ... καὶ ἀκούσατέ την.

Ὁ Ὁράτιος ὑπήκουσεν.

Ὁ Ἰούλιος ἐστράφη αὐτὴς πρὸς τὴν Μέρσην.

— Μοὶ ἐπετρέψατε νὰ σᾶς καθοδηγῶ μέχρι τοῦδε, εἶπε. Θέλετε νὰ μὲ ὑπακούετε ἀκόμη ὡς σύμβουλον;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης ἐταπεινώθησαν πρὸ τῶν τοῦ νέου κληρικοῦ, ἐνῶ τὸ στήθος της ἀνεπάλλετο βιαίως.

Ἡ ἐπιρροή, ἣν ὁ Ἰούλιος ἤσκει ἐπ' αὐτῆς, διετῆρει πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἰσχύν.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξὴν σιωπῆς καταθέσεως.

— Εἶπατε πρὸς αὐτόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τόνου οὐχὶ ἐπιτακτικοῦ, ἀλλὰ παρακλητικοῦ, εἶπατε πρὸς αὐτόν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ σας. Εἶπατε πρὸς αὐτόν πῶς ἐδοκιμάσθητε ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, χωρὶς νὰ ἔχητε πλησίον σας ἕνα φίλον, ὅστις νὰ σᾶς ὑπομνήσῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, οἵτινες ἠδύναντο τότε νὰ σᾶς σώσωσι, προφυλάσσοντες ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπέσητε εἰς τὸν πειρασμόν. Καὶ κατόπιν, προσέθηκεν ἐγειρόμενος, κατόπιν... ἄς σᾶς κρίνῃ! ... ἐὰν δυνήθῃ...

Ἐπειράθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς αἰθούσης πρὸς τὸ ἕτερον πλησιέστερον τοῦ Ὁρατίου.

Ἀλλ' ἡ ὑποταγὴ τῆς δυστήνου γυναίκος εἶχε τὰ ὅριά της.

Εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστάσεως ἔστη, ἀρνούμενη νὰ προχωρήσῃ περισσότερον.

Ὁ Ἰούλιος τῇ προσήνεγκε καθίσμα, εἰς ὃπερ ὅμως ἐκείνη ἠρνήθη νὰ καθίσῃ.

Στηριζομένη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τῆς ἑδρας, ἀνέμενε μίαν καὶ μόνον λέξιν ἀπὸ τὸν Ὁράτιον, ἥτις νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ ὁμιλήσῃ, πάντοτε ἐν καρτερίᾳ ἀποφασισμένη νὰ ὑποστῇ πᾶσαν δοκιμασίαν!

Ἡ μορφή της ἦτο γαλήνιος, τὸ πνεῦμά της πρόθυμον.

Ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ὑποστῇ τὴν ὀδυνηρότεραν τῶν δοκιμασιῶν, ὁμολογήσασα τὸ ὄνομά της, τί ἄλλο δεινότερον εἶχε πλέον νὰ ὑπομείνῃ;

Δὲν τῇ ἀπέμενε πλέον ἄλλο τι, ἡ μόνον ν' ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἰούλιον εὐγνωμοσύνην της, ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἐξακολουθεῖν συγγνώμην παρὰ τοῦ Ὁρατίου πρὶν ἢ χωρισθῶσι διὰ παντὸς πλέον.

Ἄλλως τε, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ Προϊσταμένη τοῦ Ἀσύλου ἔμελλε νὰ φθάσῃ, καὶ τότε τὰ πάντα θὰ ἐτελείωνον.

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἠτένισεν, ἀλλ' ἀπροθύμως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συννητήθησαν, ἡ δὲ βικιότης του ἐξεργάχῃ ἀμέσως μετὰ τὸ βλέμμα ἐκείνου.

— Καὶ τόρα ἀκόμη!... ἀνέκραξε, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τοιαῦτα πράγματα!... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν εἰσθε ἡ Χάρις Βράδον;... ὦ! μὴ μὲ ἀτενίζετε!... Μίαν λέξιν εἶπατε εἰσθε; καὶ ἡ ὄχι;

— Ὁχι!...

— Ἐκάματε ὅλα ὅσα ἡ γυνὴ ἐκείνη σᾶς κατηγορεῖ ὅτι διεπραξάτε;... Ὁφείλω νὰ πιστεύσω τὰς καθ' ὑμῶν καταγγελίας της;

— Ὁφείλετε νὰ τὰς πιστεύσητε, κύριε.

Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ ἐξεδιπλώθη ἅπασα ἡ μικροπρέπεια τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ὁρατίου.

— Ἀθλίᾳ! ἀνέκραξε. Καὶ ποία συγγνώμη δύναται νὰ σᾶς ἀξίξῃ διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀφύπνισιν, ἣν μὲ κάμνετε ἤδη νὰ αἰσθάνωμαι;... Ἀναξία γύναι! Εἰσθε ἀναξία συγγνώμης!

Ἐκείνη ὑπέμεινε εὐσταθῶς καὶ ταπεινῶς τοὺς ὑβριστικούς τούτους ἐλέγχους.

— Εἶμαι ἀναξία ὅλων τούτων, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, εἶμαι ἀναξία...

Ὁ Ἰούλιος, ἅπαξ ἔτι, ἀνέλαβε τὴν συνηγορίαν της.

— Πρὶν κρίνετε ὅτι εἶνε ἀναξία συγγνώμης, περιμείνατε ν' ἀκούσῃτε, Ὁράτιε, εἶπεν. Ἀπόδοτε εἰς αὐτὴν δικαιοσύνην τοῦλάχιστον, ἐὰν δύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε ὑπὲρ αὐτῆς γενναϊότεραν τινα συμπαθείαν. Ἀκούσατέ την... σᾶς ἀφήνω μόνους ὁμοῦ.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

Ἡ ἀδυναμία καὶ ταπεινοφροσύνη τοῦ Ὁρατίου ἅπαξ ἔτι ἐπροδόθησαν.

— Μὴ μὲ ἀφίνετε μόνον μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀνέκραξεν. Ἡ καταδίκη αὕτη εἶνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου!

Ὁ Ἰούλιος ἠτένισε τὴν Μέρσην.

Τὸ πρόσωπον τῆς δυστήνου νεάνιδος ἠθρίασεν ἀσθενῶς.

Ἡ παροδικὴ αὕτη ἀνακουφίσεως ἔκφρασις, ἥτις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ δυστήνου καὶ λατρευομένου ἐκείνου πλάσματος, τὸν ἔπεισε πόσον ἀληθῶς ἦτο ἀναγκαία ἡ παρουσία του εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς παραμυθίαν ἐκείνης.

Τὸ κοῖλον τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ παρὰ θύρου τῆς βιβλιοθήκης ἦτο δι' αὐτὸν ὁ καταλληλότερος τόπος, εἰς ὃν ἐν μέρει ν' ἀποσυρθῇ.

Ἐὰν κατελάμβανε τὴν θέσιν ταύτην, ὁ Ὁράτιος καὶ ἡ Μέρση ἠδύναντο κατ' ἀρέσκειαν, νὰ λογίζωσιν αὐτὸν παρόντα ἡ μή.

— Θὰ μείνω μεθ' ὑμῶν, Ὁράτιε, ἐφ' ὅσον χρόνον ἠθέλετε ἐπιθυμήσει, εἶπε.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παρὰ θύρον, ἀλλὰ, παρερχόμενος πρὸ τῆς Μέρσης, ἐσταμάτησεν.

Ἡ συμπαθὴς καὶ ἀβρόφρων λεπτότης τῶν αἰσθημάτων του τὸν ἐνέπνευσεν ὅτι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ τῇ φανῇ χρήσιμος.

Μία λέξις μόνη ἠδύνατο νὰ τῇ ὑποδείξῃ τὸ βραχύτερον καὶ ἥττον ὀδυνηρὸν μέσον τοῦ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐξωμολόγησίν της.

— Ὅτε κατὰ πρῶτον συνήντησα ὑμᾶς, τῇ εἶπε, διέγνωσα ὅτι ἐδοκιμάσατε πολλὰς λύπας εἰς τὸν βίον σας. Ἀνακοινώσατέ μας πῶς ἤρχισαν αἱ λύπαι αὗται; Μεθ' ὃ ἀπεσύρθη εἰς τὸ κοῖλωμα τοῦ παρὰ θύρου.

Ὅπως κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἡ Μέρση Μερρίκ καὶ ἡ Χάρις Βράδον συννητήθησαν ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, οὕτω καὶ ἤδη ἡ Μέρση Μερρίκ ἀνεσκόπησε νοερῶς τὸ ἐπίγειον καθαρτήριον τοῦ παρελθόντος βίου της, καὶ ἤρξατο ἀφηγουμένη τὴν θλιβεράν ἱστορίαν της ἀπλῶς, μετὰ τὴν ἐλικρινεῖαν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὅπως καὶ εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἐξῆς:

ΚΣ'

Δοκιμασίαι Μαγδαληνῆς.

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράϋ μοι εἶπε νὰ σᾶς διηγηθῶ, κύριε Δεχόλτ, πῶς ἤρχισαν τὰ δεινά μου.

ἤρχισαν πρὶν ἢ φθάσω εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐνθυμούμαι.

ἤρχισαν ἅμα τῇ γεννήσει μου.

Ἡ μήτηρ μου, ὅπως τὴν ἤκουσα ἀπειράκις νὰ τὸ λέγῃ, ἀπώλεσε τὸ μέλλον της, νέα ἔτι οὐσα συνεπέα τοῦ γάμου της... τοῦ ἀκολουθοῦ, ὅστις τὴν συνώδευεν ὅταν ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐφιππος.

Ἦπέμεινε τὴν συνήθη ταύτην τιμωρίαν, ἥτις ἦτο ἀνταξία τῆς διαγωγῆς της.

Μετὰ βραχύτατόν τι διάστημα χρόνου ὁ σύζυγός της καὶ ἐκείνη ἐχωρίσθησαν...

Ἀλλ' εἶχε θυσιάσει ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἅπασαν τὴν μικρὰν περιουσίαν, ἣν κατεῖχεν ἰδιόκτητον.

Ἀνακτήσασα τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν της, ἡ μήτηρ μου εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσῃ πόρον ζωῆς, ὅπως ἀσφαλίσῃ τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας.

Ἡ οἰκονομεία της ἠρνήθη νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους της.

Προσεκολλήθη εἰς θιάσόν τινα πλανοδίων κωμωδῶν.

Ἐκέρδαιεν ἀκριβῶς τὸν ἡμερήσιον ἄρ-

τον της, ὅτε ὁ πατήρ μου τὴν συνήντησε τυχαίως.

Ἦτο ἄνθρωπος ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως, ὑπερήφανος ἐπὶ ταύτῃ καὶ γνωστότατος εἰς τὴν σύγχρονόν του κοινωνίαν διὰ τὴν μεγίστην εὐφυΐαν του, τὴν ἀπαράβλητον ἐπιδειξιότητά του καὶ τὴν λεπτὴν καλλιισθησίαν του.

Ἡ ὠραιότης τῆς μητρὸς μου τὸν ὑπεδούλωσε.

Τὴν ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ θιάσου τῶν κωμῶδων καὶ τὴν ἐνέπλησε πάσης πολυτελείας, ὅσῃ δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ γυνὴ ἐντὸς οἴκου ἰδικοῦ της.

Ἄγνοῶ πόσον χρόνον συνέζησαν.

Γνωρίζω μόνον ὅτι ὁ πατήρ μου τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον τοῦ χρόνου ἐκεῖνο, μέχρι τοῦ ὁποίου φθάσῃ αἱ ἀναμνήσεις μου.

Εἶχεν ἐγείρει τὰς ὑπονοίας του περὶ τῆς πίστεώς της...

Ὑπονοίας σκληρῶς ἀδίκους δι' ἐκείνην, καθὼς μοὶ τὸ ἐβεβαίωσεν ἐπ' αὐτῆς τῆς νεκρικῆς κλίνης της.

Τὴν ἐπίστευσα, διότι ἦτο μήτηρ μου. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ φανῶσι τόσον εὐπιστοί... Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπαναλάβω τί μοὶ εἶπεν ἡ ἰδίᾳ.

Ὁ πατήρ μου τὴν ἀφῆκεν ἀπολύτως ἄνευ ὀβολοῦ. Οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδε πλέον καὶ ἡρνήθη ὡς καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ, ὅταν ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ τὴν υἱοτάτην πνοήν της.

Ἡ μήτηρ μου εἶχε προσκολληθῇ πάλιν εἰς τὸν θιάσον τῶν πλανοδίων κωμῶδων, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ ἀναμνήσεις μου ἀρχονται.

Ὁ χρόνος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς δι' ἐμέ.

Ἦμην τὸ χαϊδευόμενον παιδίον καὶ τὸ παίγνιον τῶν πτωχῶν κωμῶδων.

Πενταέτις ἤμην ἥδη ὅ,τι καλοῦσιν ἡθοποιὸν καὶ εἶχον ἤδη ἀποκτήσει καὶ φήμην τινὰ εἰς τὰ παραπλήγματα ὅσα ἐπηγνύαμεν κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν χωρίων.

Εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, κύριε Δεχόλτ, ἔζων ἥδη ὑπὸ δάνειον ὄνομα... τὸ ἑλκυστικώτερον ἐξ ὅσων ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ ὅπως ἐμποῖ ἡ τοῦτο ἐντύπωσιν ἐλκυστικὴν ἐκτυπούμενον εἰς τὰ θεατρικὰ προγράμματα.

Ἐνίοτε, κατὰ τὰς κρίσιμους περιόδους τοῦ ἐπαγγέλματός μας, ἠναγκαζόμεθα νὰ ἀγωνιζώμεθα τὸν ἀπελπιν ἀγῶνα τῆς συντηρήσεως σώματος καὶ ψυχῆς.

Τὸ νὰ μάθῃ τις νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ χορεύῃ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐσῆμαινε συχναὶς τὸ νὰ ἐξακσκηθῇ ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πείναν καὶ τὸ ψῆχος. Εἶνε τοῦτο ἡ προκαταρκτικὴ σπουδὴ τῶν ἐκ τῶν τοιοῦτου εἶδους θεατρῶν ἀποζώντων.

Ἐν τούτοις ἔζησα ἕκτοτε ἀρκετὰ, ὅπως κάμω τὴν σύγκρισιν καὶ θεωρῶ ὡς τὴν εὐτυχεστέραν τῆς ζωῆς μου περίοδον ἐκείνην, ἣν διήλθον μετὰ τῶν κωμῶδων.

Ἦμην δεκαέτις ὅταν ἐπέσκυψε κατ' ἐ-

μοῦ ἡ πρώτη σπουδαία συμφορὰ, ἣν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

Ἡ μήτηρ μου, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, ἀπέθανε καταβληθεῖσα καὶ ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῶν στερήσεων καὶ πικριῶν.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ πλανοδὸς θιάσος, στερούμενος δυνάμεων ὅπως συγκρατῆται καὶ μετ' ἐπανειλημμένας ἀτυχίας καὶ οἰκονομικὰς κρίσεις, διελύθη. Εὐρέθην μόνην, ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν κόσμον, ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ ὀβολοῦ, ἔχουσα ὡς μόνην κληρονομίαν — ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅτι δύναμαι ἄνευ φόβου νὰ παρεξηγηθῶ ἐπὶ ματαιοφροσύνη ὁμιλοῦσα περὶ αὐτῆς — τὴν καλλονὴν τῆς μητρὸς μου.

Μόνοι μου φίλοι ἦσαν οἱ λιμοκτονούντες πλανοδῖοι κωμῶδοι.

Δύο ἐξ αὐτῶν, σύζυγος καὶ γυνή, κατάρθωσαν νὰ προσληθῶσιν εἰς ἄλλον τινὰ θιάσον καὶ συμπεριελήφθη καὶ ἐγὼ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις.

Ὁ νέος διευθυντὴς ὑφ' ὃν εἰργαζόμεν ἦτο βάνυσός τις μέθυσος.

Ἐσπέραν τινὰ διέπραξα ἀσήμαντόν τι σφάλμα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, καὶ μ' ἐκτύπησεν ἀγρίως διὰ τὸ πταίσμά μου τοῦτο.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀναίσθητος εἰς πάντα τὰ θέλητρα ταῦτα, ὁ Ἀριστος εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις δ' ἤνοιγεν αὐτοὺς ἔβλεπε τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου, ὁ δὲ πλοῦτος τῶν ἀπαισιῶν κοσμημάτων οὐδόλως ἡλάττου τὴν φρίκην, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὁ θάνατος.

Ἐπειράθη τὸ τελευταῖον νὰ κάμψῃ τὸν κύριόν του, ἀναμνηστικῶν αὐτῷ τὰς δι' αὐτὸν φροντίδας του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν· τῷ ὑπέμνησε δὲ καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα χάριν αὐτοῦ διέπραξε.

«Δὲν ὑπῆρέτησε καὶ ἐλάτρευσε αὐτὸν ὡς θεόν;»

Ὁ Ἡλιογάβαλος οὐδόλως ἐκάμπετο ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ Ἀρίστου.

«Ἐπορεύε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡλικίᾳ ἢ ζωῇ εἶναι τόσον ἡδεῖα νὰ καταπέσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν μεγαλείων· νὰ κατακλιθῇ ἐν τῷ τάφῳ, ἐνῶ αὖριον τὰ πλοῦτη καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ὀκταβίας θὰ τῷ ἀνῆκον;»

Καὶ τὰ παράπονα ταῦτα συνδεύοντο ὑπὸ λυγμῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ διέκοψεν ἀνυπομονῶν αὐτόν.

«Ἀφρων, ἀνέκραξεν, εἶσαι ἀνάξιος τῆς ἀγαθότητός μου! πῶς! δὲν σοὶ ἀρέσκει ν' ἀποθάνῃς μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ ἑορ-

τῆς καὶ ὑπὸ χειρῶν θεῶν! ἔπρεπε νὰ διατάξω νὰ σὲ φονεύσωσιν εἰς τινὰ εἰρκτήν. Ἀλλ' ὄχι, θέλω νὰ ἦμαι μεγαλόψυχος μέχρι τέλους, ἡ δὲ γενναϊότης μου θὰ ὑπερβῇ τὴν ἀγνωμοσύνην σου.»

Εἶτα ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας εἶπε:

«Σεῖς, πίετε δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀποθάνῃ.»

Οἱ ὠχροὶ τότε αὐλικοὶ ἔφερον τὰ κύπελλα πλήρη εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐκένωσαν αὐτὰ ἀπνευστί. Τινὲς μάλιστα τούτων ὠνείδιζον τὸν Ἀριστον διὰ τὴν δειλίαν του, ἐξαίροντες τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ αὐτοκράτορος.

Συγχρόνως ἡ ὠραία Εὐμενὶς προσεπάθει νὰ περιβάλῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκ μεταξὺς βρόχων, ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος ἔσπαιρε καὶ τοιαύτας ἀφινε κραυγὰς, ὥστε ἤκουον αὐτὸν οἱ εἰς τὰς θύρας φυλάσσοντες φύλακες.

Ἐκείνη δὲν ἀνέμενε τοσαύτην ἀντίστασιν καὶ ὀπισθοδρόμησεν ἔκπληκτος, βλέπουσα θῦμα μὴ εὐκόλως ὑποκύπτων. Τὸ πρόσωπόν της αἵφνης κατέστη ἐρυθρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραψαν καὶ ἀπειλητικὴ ὤρμησε πρὸς τὸν καταδικασθέντα καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν διὰ τῶν ὡς ἀθλητοῦ ἰσχυρῶν αὐτῆς βραχιόνων.

Εἰς ἐναντίον τριῶν, ὁ χορευτὴς δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῇ. Ἀλλ' ἡ ἀπελπισία ἠῤῥεξε τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ καὶ τὰ μέλη του σπασμωδικῶς κινούμενα ἔτριζον.

Τέλος, ὁ Ἀριστος ἔπεσε τὸ πρόσωπόν του ἦν ἰόχρουν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεσπασμένα· οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο τῶν κογχῶν αὐτῶν. Τὸ στόμα του ἠνοίγετο ἀπαισιῶς ἀφρίζον. Ὁ βρόχος εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας του καὶ ὁ τράχηλος αὐτοῦ ἐπληρώθη αἵματος. Οἱ δῆμιοι τὸν ἐσφιγγον ἔτι, αἱ δὲ χεῖρες αὐτῶν δὲν ἐπίεζον εἰμὴ ἀπαισιῶν πτώμα.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐπλησίασε τὸ πτώμα καὶ ἀπέστρεψε μετ' ἀηδίας τὸ πρόσωπον.

«Ἄς τὸν μεταφέρωσιν ἀμέσως, ἀνέκραξεν. Αἱ βάρβαροι μετὰ πολλῆς ἀδεξιότητος ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν! δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν φονεύσωσι χωρὶς νὰ τὸν καταστήσωσι τόσῳ δυσειδῇ;»

Ἐνῷ δ' ἐκεῖναι ἀπῆρχοντο τεθορυβημέναι, ὁ αὐτοκράτωρ προσέθηκε:

«Βεβαίως παραιτοῦμαι τῶν βρόχων· τὸ ἐγχειρίδιον σέβεται κάλλιον τὴν φύσιν!»

Εἶτα, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ταύτης τέρψεως, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Φαῦσταν.

Ἄμα ἐπληρώθη εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, διέταξε νὰ πληρώσωσι τὰ κύπελλα οἴνου καὶ ἐκένωθησαν ταῦτα πάλιν. Οἱ δοῦλοι περιήρχοντο ἐκ νέου τὰς κλῖνας, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες ὑπεγειρόμενοι ἀνέκραζον:

«Εὐδαιμονία εἰς τὸν θεόν Ἡλιογάβαλον, τὸν υἱὸν τοῦ ἡλίου, τὸν πατέρα τῆς πατρίδος!»

Ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη καὶ πῶν εἶπεν:

«Ὁ Ἥλιος προστατεύει τοὺς φίλους μου! Μὴ λησμονήσητε αὖριον νὰ φέρητε